

Азъ заповѣдахъ на одного отъ опълченцитѣ да хване коня на офицера за юздата и го поведе подирѣ ми. Отъ тукъ с. Поликраище бѣше не далеко. Прѣдъ селото до шосето се виждаха въ тъмнината огньове, къмъ които ний потеглихме. По пѣтя азъ бѣхъ започналь да се раскаивамъ за взетата ми твърдѣ строга мѣрка спрѣмо буйния офицеръ, съ това само се утѣшавахъ, че ако не бѣхъ взелъ тѣзи мѣрка, можеше още по-лошъ край да има печалния инцидентъ.

Дойдохме при огньоветѣ, които бѣха заобиколени отъ замисленитѣ и угриженитѣ погонци.

— Слѣзте отъ коня, заповѣдахъ азъ на моя плѣнникъ, и той покорно исполни моята заповѣдь. Кой сте вий? запитахъ чакъ сега азъ въ своя редъ офицера.

— Азъ съмъ прапорщикъ отъ 9 ѣ резервни батальонъ на 115-ѣ пѣши вземски полкъ Лиленфельдъ —началникъ на поликраищенския районъ, ми отговори прапорщика смиренно и съ наведена глава на долу. Погонцитѣ, които бѣха наскочали, испоплашени съ шапки въ рѣцѣ, очудено гледаха на тѣзи сцена. Азъ извадихъ отъ джеба си памятнаа книжка и записахъ въ нея чина, фамилията и частъта, въ която служеше Лиленфельдъ и подиръ, твърдѣ полегичка, за да не чуятъ окръжавшитѣ ни, му казахъ, че той не съвсѣмъ добръ началствува. Въ това врѣме, види се, погонцитѣ да бѣха осѣтили, че азъ правяхъ мѣмрение на прапорщика, защото тѣ всички ме окръжиха и започнаха да се жалватъ противъ него. Оказа се, че Прапор. Лиленфельдъ се билъ нахвърлилъ на мръкване, върху бѣднитѣ измжчени погонци и просто ги билъ съсипалъ отъ бой и то безъ всѣкаква причина. Азъ успокоихъ погонцитѣ, обѣщахъ имъ да донеса за това на началството на Прапор. Лиленфельдъ и, като напомнихъ на този послѣдния неговитѣ права и обязанности, продължихъ си пѣтя.

Щомъ пристигнахъ на Зелено Дърво, азъ подадохъ рапортъ на началството си за случая, като молихъ да бѣда увѣдоменъ за резултата. Но и този пѣтъ, както и за първия си рапортъ—за случая въ с.